

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Urtos/4/2020
Identifikačné číslo spisu:	3020010001
Dátum vydania rozhodnutia:	07.10.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:3020010001.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a členov senátu JUDr. Martina Bargela a JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD. v trestnej veci odsúdeného C. N. o návrhu na povolenie obnovy konania, na neverejnom zasadnutí konanom 7. októbra 2020 v Bratislave, o sťažnosti odsúdeného C.N. proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23Ntok/1/2020 z 8. júna 2020, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného C. C. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 8. júna 2020, sp. zn. 23Ntok/1/2020, zamietol podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku návrh odsúdeného C.N. (ďalej len „odsúdený“) na povolenie obnovy konania, pretože nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

Proti tomuto uzneseniu bezprostredne po jeho vyhlásení podal odsúdený spolu so svojím obhajcom JUDr. Šimonom Cibulkom, advokátom v Trenčíne, sťažnosť, ktorú následne odôvodnil podaním doručeným krajskému súdu 30. júna 2020 (č. l. 20 spisu). V písomnom odôvodnení svojej sťažnosti uviedol, že s uznesením krajského súdu, sp. zn. 23Ntok/1/2020 z 8. júna 2020, nesúhlasí a považuje ho za nesprávne. Odsúdený mal za to, že novelou Trestného zákona uskutočnenou zákonom č. 214/2019 Z. z., ktorá nadobudla účinnosť 1. augusta 2019, došlo k zmene ustanovenia § 212 Trestného zákona, ktoré upravuje trestný čin krádeže a táto zmena by sa mala vzťahovať aj na trestné veci právoplatne skončené pred dňom jej účinnosti. Z čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že neskorší predpis sa má použiť, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie. Zmena zákona je preto podľa odsúdeného dôvodom na obnovu konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, nakoľko ide o skutočnosť v pôvodnom konaní neznámu, majúcu vplyv na posúdenie trestnosti činu a uloženie trestu. V súvislosti so stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“), na ktoré odkázal krajský súd vo svojom uznesení odsúdený uviedol, že toto stanovisko nevylučuje zmenu zákona ako skutočnosť v pôvodnom konaní neznámu a domnieva sa, že zmena zákona je dôvodom na obnovu konania. Pridržal sa svojich argumentov uvedených v návrhu na obnovu konania a považuje ich za spôsobilé privodiť obnovu konania. V prípade, ak sa zmenou zákona stal zo zločinu

prečin, jedná sa o významnú okolnosť, na ktorú je potrebné prihliadať. V opačnom prípade môže nastať situácia, že bude odsúdený vykonávať trest dlhšie. Zamietnutie návrhu na obnovu konania je nezákonným rozhodnutím, nakoľko zhoršuje pozíciu odsúdeného. Odsúdený žiadal Najvyšší súd SR, aby preskúmal zákonnosť a správnosť uznesenia krajského súdu, sp. zn. 23Ntok/1/2020 z 8. júna 2020, uznesenie zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že návrhu na povolenie obnovy konania vyhovie.

Najvyšší súd SR ako súd nadriadený (§ 192 a nasl. Trestného poriadku), po preskúmaní veci zistil, že sťažnosť odsúdeného proti uzneseniu krajského súdu je prípustná (§ 402 ods. 3 Trestného poriadku), bola podaná oprávnenou osobou (§ 186 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote a na zákonom určenom mieste (§ 187 ods. 1 Trestného poriadku).

Na podklade podanej sťažnosti Najvyšší súd SR v zmysle § 192 ods. 1 písm. a) a písm. b) Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že krajský súd rozsudkom, sp. zn. 2Ntc/17/2018 z 9. októbra 2018, ktoré v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Urto/9/2018 z 12. decembra 2018, nadobudlo právoplatnosť dňa 12. decembra 2018, rozhodol tak, že podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2016 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov, uznal rozsudok Krajského súdu Eisenstadt z 17. apríla 2018, sp. zn. 25 HV 24/18f-48, ktorým bol odsúdený právoplatne uznaný vinným zo zločinu krádeže za účelom zárobku vlámaním alebo so zbraňami podľa §§ 127, 129 odsek 1 r. 1, r. 2, r. 3 a odsek 2 r. 1, 130 odsek 1a odsek 2, § 15 Trestného zákona Rakúskej republiky a podľa § 18 ods. 1, ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí krajský súd rozhodol, že uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a 6 mesiacov odsúdený vykoná na území Slovenskej republiky.

Odsúdený podal 18. marca 2020 na krajskom súde návrh na povolenie obnovy konania vo veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 2Ntc/17/2018, ktorý krajský súd uznesením z 8. júna 2020, sp. zn. 23Ntok/1/2020 podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol, pretože neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

Ihneď po vyhlásení napadnutého uznesenia podal odsúdený sťažnosť, ktorú následne v písomnom podaní doručenému krajskému súde 30. júna 2020 odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. Spis bol Najvyššiemu súde SR predložený dňa 2. júla 2020.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pri preskúmaní správnosti rozhodnutia krajského súdu, pri nezmenenom skutkovom a právnom stave a po oboznámení sa so spisom, dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre povolenie obnovy konania.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom sa povolí, ak vyjdú najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe, alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatela, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania, alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu, alebo k pomerom páchatela alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

Účelom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku, je odstrániť prípadné nedostatky v skutkových zisteniach v rozhodnutiach, ktoré nadobudli právoplatnosť, pričom dodatočne vyšli najavo

skutočnosti alebo dôkazy, ktoré v pôvodnom konaní neboli známe, a teda v právoplatnom rozhodnutí sa ani nemohli brať do úvahy. Pre povolenie obnovy konania, okrem podania návrhu oprávnenou osobou, musia byť súčasne dodržané dve podmienky a to - musí ísť o skutočnosti alebo dôkazy súdu alebo prokurátorovi skôr neznáme a musia tieto skutočnosti samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi viesť k inému rozhodnutiu, než ako bolo pôvodne právoplatné rozhodnutie.

Skutočnosťou predtým neznámou sa rozumie objektívne existujúci jav, ktorý je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Nové skutočnosti v konaní o povolení obnovy konania treba zvyčajne preukázať novými dôkazmi. Predtým neznámym dôkazom sa rozumie predovšetkým dôkaz, ktorý nebol vykonaný v pôvodnom konaní, ale aj dôkaz síce v pôvodnom konaní vykonaný, ale s novým obsahom. Skúmanie, či nové skutočnosti alebo dôkazy sú tak kvalifikované, že sú spôsobilé samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné, než pôvodné právoplatné rozhodnutie sa realizuje porovnaním doteraz vykonaných dôkazov a doterajšieho skutkového zistenia uvedeného vo výroku právoplatného rozhodnutia, s dôkaznou silou a významom novo tvrdených skutočností a novo navrhovaných dôkazov. Pre pozitívne rozhodnutie o návrhu na povolenie obnovy konania musí byť výsledkom tohto skúmania dôvodný predpoklad pre možnú zmenu pôvodného právoplatného rozhodnutia.

Krajský súd správne v odôvodnení svojho uznesenia, sp. zn. 23Ntok/1/2020 z 8. júna 2020 uviedol, že k odsudzujúcim súdnym rozhodnutiam rakúskych súdov nemá zmena slovenského Trestného zákona priamy vzťah. Odsúdený bol uznaný vinným rozsudkom Krajského súdu Eisenstadt z 17. apríla 2018, sp. zn. 25 HV 24/18f-48, zo zločinu krádeže za účelom zárobku vlámaním alebo so zbraňami podľa §§ 127, 129 odsek 1 r. 1, r. 2, r. 3 a odsek 2 r. 1, 130 odsek 1 a odsek 2, § 15 Trestného zákona Rakúskej republiky. Bol teda odsúdený rozsudkom rakúskeho súdu. Novela Trestného zákona uskutočnená zákonom č. 214/2019 Z. z., ktorá nadobudla účinnosť 1. augusta 2019 a v súvislosti s ktorou došlo i k zmene ustanovenia § 212 Trestného zákona, nemá žiadny vplyv na rozhodnutie, ktorým bol odsúdený uznaný za vinného. Ďalej krajský súd správne v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že z prechodných a záverečných ustanovení uvedenej novely Trestného zákona ani len nevyplýva, že by sa zmena zákona mala vzťahovať na trestné veci právoplatne skončené pred dňom jej účinnosti.

Odsúdený namietal, že stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. Tpj 44/2013 z 26. novembra 2013, uverejneného pod č. 86/2014 na ktoré odkázal krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia, nevylučuje zmenu zákona ako skutočnosť v pôvodnom konaní neznámu a preto sa domnieva, že zmena zákona je dôvodom na obnovu konania. Najvyšší súd SR má za to, že k zmene zákona, konkrétne ustanovenia § 212 Trestného zákona došlo, no s účinnosťou po právoplatnom skončení trestného stíhania a opätovne Najvyšší súd SR uvádza, že zmena sa týka slovenského Trestného zákona a nie rakúskeho Trestného zákona, na podklade ktorého bol odsúdený uznaný za vinného.

Námietky, ktoré odsúdený vo svojej sťažnosti uviedol, sú tie isté, ktoré uviedol už vo svojom návrhu na povolenie obnovy konania a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, na tieto poukazuje a s ohľadom na to, že rozhodnutie súdu prvého a druhého stupňa tvoria z významového hľadiska jeden celok, nebude ich už jednotlivo opakovať (I.ÚS336/2016, III.ÚS447/2016).

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali akékoľvek pochybnosti v rozhodnutí krajského súdu a v tomto kontexte dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre povolenie obnovy konania a preto o sťažnosti odsúdeného rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.